

Yhteisrintama

YHTEISRINTAMA kysymys on saanut viimeaikoina entistä enemmän huomiota osakseen, ei ainoastaan palkkatyväestön keskuudessa, vaan monet muutkin ainekset pyrkivät rakentamaan yhteisrintamia. Yhteisrintama perusteet ja päämäärät ovat aina sen mukaiset, minkälaiset ainekset niiden eturiveissä ovat. Suomalaismieliset puustaavat koko suomenkansa-heimon yhteisrintamaa, sillä muuta keinoa he eivät näe suomalaisuuden säilyttämiselle Amerikassa. Ammattiunionien johtajat rakentavat yhteisrintamaa kapitalistien ja työläisten välillä voidakseen sen kautta tukea kapitalistien riistetuja ja säilyttääkseen johtaja-asemansa joka heille on kaikista tärkein.

Vallankumouksellinen palkkatyväestö pyrkii rakentamaan yhteisrintamaa riiston lopettamistarkoituksessa. Eri nimiset poliittiset puolueet rakentelevat yhteisrintamia saavuttaakseen niiden avulla itselleen poliittisia etuja. Kun yhteisrintamia on näin monenlaisia, niin on erittäin tärkeää vallankumoukselliselle palkkatyväestölle tarkoin harkita millä perusteilla ja minkälaisen aineiden kanssa antautuvat yhteisrintamaan.

Kaikista yhteisrintama hommista enimän huomiota osakseen saanut on sodan vastustaminen. Rauhan aate ei suinkaan ole uusi, vaan on sen kannattajia ollut niin kauan kuin sotiakin on käyty. Palkkatyväestö on se aines, joka on saanut kantaa kaikkien kapitalistisien sotien kuorman. Työläisten on aina ollut suoritettava kaikki sodan kustannukset. He ovat myöskin suurimmaksi osaksi joutuneet suorittamaan ne ihmisuhraukset, mitä sodat ovat vaatineet. On aivan luonnollista, että työläiset katselevat aina sodan uhkaa kauhulla ja ovat siis luonnostaan rauhan kannattajia. He ovat aina halukkaat antamaan kannatuksensa kaikille sotaa vastustaville liikkeille, mutta siitä huolimatta ovat he,

tähän mennessä, olleet kykenemättömät estämään yhdenkään sodan syttymistä. Siellä missä sotaan kiihoittajat eivät ole kyenneet kääntämään työläisten mieltä sodan puolelle, ovat he pakoittamalla pakoittaneet työläiset sotaan.

Tällaiseen mahdollisuuteen on ollut syynä kaksi eri tekijää. Työläiset rauhan aikana ovat liittyneet kannattamaan sotavastaisia liikkeitä, joiden tarkoituksena ei ole ollut vastustaa kaikkia sotia ja niin nämä liikkeet ovat aina kaikenlaisilla teko-työllä kyenneet kääntämään kannattajansa sodan puolelle. Milloin on syynä ollut uskonto, milloin isänmaan puolustaminen ja lukemattomat muut seikat. Kiihoittamalla työläisiä liittymään ja antamaan kannatuksensa tällaisille sekaville sotavastaisille hommille, käännetään heidän mielenkiintonsa pois siitä todellisesta voimasta, jonka he omaavat ja jota käyttämällä he yksin kykenevät sodat ehkäisemään. Niiden avulla hidastutetaan työläisten todellisen, se on taloudellisen voimansa perusteella järjestymistä ja tehdään heidät kykenemättömiksi sodan syttyessä tehokkaasti toimimaan.

Kokemus on osoittanut meille kuinka kykenemättömiä järjestymättömät työläiset ovat sotaa vastustamaan, vaikka heillä olisi siihen haluakin. Samoin on myöskin kokemus osoittanut, että sodan puhjettua on myöhäistä alkaa sen vastustamista varten järjestyä. Vallassa oleva luokka pitää aina huolta siitä, ettei sitten enää ole mahdollisuus vastustusvoimaa omaavia järjestöjä rakentaa, jos niitä ei ole ennen kyllin voimakkaiksi rakennettu. On siis aivan paikallaan tälläkin kertaa työläisten tarkoin harkita minkälaisen aineiden kanssa he liittyvät yhteistoimintaan, vaikka kysymyksessä onkin heille niin tärkeä asia, kuin sodan vastustaminen. On rikos itsemme kohtaan, jos me pyrimme salaamaan tosiasioita vallankumouksellisten fraasai-

lujen taakse. Kumouksellisimmatkaan voimallauseet eivät auta meitä tarpeen tullen, vaan tarvitaan siinä hyvin harkittua ja sen harkinnan mukaan rakennettua järjestöä, jolla on todellista voimaa ja joka tätä voimaansa kykenee käyttämään ja käyttää sitä tarvittaessa.

Amerikan Kommunistipuolue on lähettänyt viimeaikoina kaikille työväen järjestöille kehoituksia liittymään heidän kanssaan yhteisrintamaan sodan vastustamiseksi. Mikä on tuo mainittu puolue? Se on joukko ihmisiä, joka on kokoontunut vallankumouksellisten lauseitten taakse erilaisilla taloudellisilla eduilla varustetuista aineksista. Se on järjestö, joka kaikkia muita järjestöjä parjaamalla on hankkinut järjestyneen työväestön vihamielisyyden itseään kohtaan. Tarvitsemme vain lukea kapitalistisia päivälehtiä ja niiden kertomia uutisia työläisten liikehtimisistä, niin ensimmäisenä niissä näemme selostuksen: että "kommunistit ovat tuota liikehtimistä johtamassa ja kiihoittamassa". Tällaiset lausunnot eivät suinkaan johdu siitä, että kapitalistinen järjestelmämme sitä pelkäisi, sillä tuo järjestö ei ole kyennyt taistelemaan yhtään voittoa taistelua amerikkalaista riistäjäluokkaa vastaan, vaan sen sijaan se on kyennyt hulikaanimaisella toiminnallaan, toisia työväen järjestöjä kohtaan, tekemään itsensä palkkatyöläisten vihaamaksi liikkeeksi. Siellä missä kommunisteilla on ollut suuremmat joukot mukanaan, siellä on hulikaanimaisuus toisinaan muuttunut kängsterismiksi, kuten New Yorkissa, jossa he jatkuvasti ovat koettaneet estää toiset työväen järjestöt tekemästä valistus ja kasvatustyötä. I. W. W:n toimeenpanemat katukokoukset ovat pitkän aikaa olleet heidän vainonsa alaiset, saavuttaen kängsterismi huippunsa Madison Square Gardenissa helmikuun 16 päivänä, 1934. Sellaiset teot, joita kommunistipuolue virallisesti on johtanut, osoittavat tuon järjestön täydellistä rappeutuneisuutta ja kykenemättömyyttä vastustamaan hyvin järjestynyttä kapitalismia.

Voiko sellainen järjestö, joka toimintansa avulla on saanut työläiset kammomaan

itseään, yhdistää parhaamansa joukot yhteistoimintaan minkään asian hyväksi? Tarkastamalla muutamia heidän yhteisrintama yrityksiään saamme vastauksen edellä olevaan kysymykseen. Oman järjestönsä he ovat pirstoneet useihin toisiaan vastaan tappeleviin ryhmiin. Varsinaisesti on tässä maassa toiminnassa kolme kommunistista ryhmää ne ovat: Amerikan Communist Party, Communist Opposition League ja Workers Party. Millä tavalla tällaiset keskenään riitelevät ryhmät joukkoja kokoavat ja minkälaisia joukkoja ne mukaansa saavat, siitä on parhaimpana todistuksena viime keväinen Vappu paraati New Yorkissa. Ilakoiten kirjoittivat siitä kapitalistiset sanomalehdet, kuinka suuremmat joukot kuin koskaan ennen marssivat New Yorkin kaduilla, **mutta marssivat eri riveissä.** Katukäytävillä seisoskelevat työläiset sanoivat: "kommunistinen paraati ja sosialistinen paraati."

Kommunistisen kulkueen oli kutsunut "Communist United Front May Day Conference" ja Daily Worker nimitti sitä "United Front May Day Parade." Laskelmien mukaan siihen otti osaa noin 50,000 ihmistä, joka ei suinkaan ole suuri joukko tuossa 7 miljoonaa asukasta käsittävässä kaupungissa.

Työläiset, tuo varsinainen tekijä oli kaikesta huonommin edustettuna. Kommunistien kontroleeraamat unionit, joiden jäsenmäärien suuruudella he röystäälevät, olivat unohtaneet tulla mukaan. Kutsun oli allekirjoittanut 35 oletetun työväen järjestön edustajat, mutta todellisesti oli mukana ainoastaan turkis- ja ravintolatyöläiset. Ammatti Union lippuja oli runsaasti, mutta niiden mukana kulkevien työläisten luku rajoittui keskimäärin 10 työläiseen lippua kohti. Työttömien joukkue, jossa olisi yksistään olettanut olevan 50,000—100,000 oli verrattain vähäinen. Missä oli tuo satoja tuhansia käsittävä joukko, jonka nimessä ja hyväksi kommunistit ovat vuosia toimineet? Se oli poissa. Selvästi osoittaen ettei se anna luottamustaan järjestölle, joka pyrkii hajoittamaan eikä kokoamaan työläisjoukkoja.

Kaikkein suurimpana joukkona oli mat-

kassa "intellektuaalit" ja "professionalit" jakautuen seuraavan laisiin järjestöihin: "John Reed Club, National Students League, Pen and Hammer, Theatre Croups, Dance Croups, Pierre de Geyter Club, Freiheit Singing Society, Artef Icor, FSU., I.L.D. I.W.O. ja näitten lisäksi lukuisia kansallisia ja hyväntekeväisyys yhdistyksiä Eräs työläiskirjoittaja antoi siitä sattuvan arvostelun sanoessaan että "Kommunistien virallinen paraatti osoitti selvästi, että mainitusta puolueesta on muodostunut pikkunen leija, jolla on tavattoman pitkä pikkuporvarillinen häntä."

Jos amerikalainen palkkatyöväestö saadaan narratuksi jättämään asiansa, niinkin tärkeän kysymyksen kuin on sodan vastustaminen, tällaisen sekavan joukon johdettavaksi, niin silloin on hyvin vähän toivoa sen kykeneväisyydestä sotaa vastustamaan. Mitä hyödyttää työläisiä liittyä yhteistoimintaan sellaisten joukkojen kanssa, joista toiset ovat riistettäviä ja toiset riistäjiä? Lukuisat kapitalistitkin ovat mielipiteitään sotaa vastaan niin kauan kun sodan käynti ei ole heidän riistoedulleen hyödyksi, vaan ovat sodan puolustajia ja kannattajia silloin kun se heitä hyödyttää.

Olettakaamme, että Japanin ja Venäjän välillä syttyisi sota. Yhdysvaltain suurkapitalistit toivovat, että niin kävisi, he haluaisivat nähdä vaarallisimman vihollisensa, Japanin, murskattuna. Heidän kauppaedunsa hyötyisivät tällaisesta sodasta. Ei myöskään ole luonnotonta, että he näitä etujaan turvatakseen liittyisivät sotaan. Kun Japani on nyt jo molempien yhteinen vihollinen, niin sen hävittämiseksi he liittyisivät Venäjän kanssa. Jos me silloin kuuluisimme sotavastaiseen järjestöön, jonka johdossa olevat henkilöt pitävät työväenluokan tärkeimpänä tehtävänä Venäjän hallituksen tukemisen, niin siitä olisi seurauksena, ettei ainoastaan hallitus, vaan myöskin oma järjestömme pakoittaisi meidät liittymään sotaan Japania vastaan.

Eräs duluthilainen, kiihkeimpiä sodan

vastustajia ja sota vastaisten järjestöjen johtavia henkilöitä, kulki viime vaalien edellä rauta-alueella republikaanipuolueen vaalipuhujana. Kenen etuja tällainen henkilö ajaa? Palkkatyöläistenkö? Silloin kun hänelle on edullista, että republikaanit saavat virkapaikkoja, niin silloin hänen edunsa luonnollisesti eivät ole samat kuin palkkatyöläisten.

"Työväenluokalla ja työnantajaluokalla ei ole mitään yhteistä. Mitään rauhaa ei voi olla niin kauan kun nälkää ja puutetta on olemassa miljoonilla työläisillä ja niillä harvoilla, jotka muodostavat työnantaja-luokan on kaikki elämän hyvyudet."

Niin kauan kun tuon lauseen loppuosassa mainitut seikat ovat olemassa, eivät palkkatyöläiset voi liittyä yhteistoimintaan muiden kuin palkkatyöläisistä muodostettujen järjestöjen kanssa, jos tuon yhteistoiminnan tarkoituksena kerran on oman asiamme ajaminen. Silloin kun ei-töyläisistä muodostetut järjestöt tulevat meille tarjoamaan veljenkättä, silloin tiedämme, että pyrkimyksenä on saada työläiset auttamaan jotain muuta eikä itseään.

Kun meillä ei kerran ole mitään yhteistä työnantajien kanssa, niin antakaamme heidän muodostaa omat järjestönsä ja taistella omat sotansa ja pyrkikäämme yhä lähempään luokkasolidarisuuteen toisten, puhtaasti palkkatyöläisistä muodostettujen järjestöjen kanssa ja rakentakaamme yhteisrintama, joka perustuu työväenluokan taloudelliselle voimalle. Silloin kun sen teemme, silloin vasta voimme todella lakata taistelemasta kapitalistisia sotia ja lakata maksamasta sodan kustannuksia. Silloin vasta voimme nauttia työmme tulokset ja antaa riistäjien nauttia omansa.

Järjestäytykäämme, ei ainoastaan kykeneviksi vastustamaan sotaa, vaan kykeneviksi poistamaan sodan syyt — riisto — niin silloin vasta on rauha täydellisesti taattu. Kun syyt on poistettu, niin seuraukset poistuvat itsestään.

No. X210946.

